

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 466/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. augusta 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, Prešov, zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, Advokátska kancelária, J. Kráľa 5/A, Lučenec, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 Co/760/2013 z 31. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júna 2014 doručená sťažnosť Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (ďalej len

„sťažovateľ“, v citáciách aj „vedľajší účastník“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 Co/760/2013 z 31. januára 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ „vstúpil na základe... § 93 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku... v pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaného do súdneho konania vedeného Okresným súdom Zvolen pod č. k. 31 Ro/96/2012“.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„... je občianskym združením založeným v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa podľa uvedeného zákona.

Združenie vstúpilo do predmetného súdneho konania za účelom ochrany žalovaného spotrebiteľa...

Predmetom žalobného nároku bolo uplatňovanie finančného plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy vo výške 524,28 € s prísl.

Žalobcom v konaní v pozícii dodávateľa bola obchodná spoločnosť EOS KSI Slovensko, s. r. o... Uvedená spoločnosť sa domáhala finančného plnenia od žalovaného spotrebiteľa fyzickej osoby...

O návrhu na vydanie platobného rozkazu rozhodol okresný súd tak, že dňa 22. 11. 2012 vydal Platobný rozkaz č. k. 31 Ro/96/2012-18, ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného aj na úhradu trov konania.

Predmetný platobný rozkaz bol sťažovateľovi doručený dňa 08. 01. 2013 spolu so žalobným návrhom a jeho prílohami.

Následne sťažovateľ v pozícii vedľajšieho intervenienta podal proti vydanému platobnému rozkazu v zákonnej 15 dňovej lehote ustanovenej § 172 ods. 1 OSP dňa 09. 01. 2013 odpor...

O odpore sťažovateľa Okresný súd vo Zvolene rozhodol svojim uznesením sp. zn. 14 C/96/2013-58 zo dňa 30. 04. 2013, tak že odpor sťažovateľa odmietol ako podaný neoprávnenou osobou. Svoje rozhodnutie odôvodnil stanoviskom o nemožnosti podania odporu proti platobnému rozkazu vedľajším účastníkom.

Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ dňa 04. 07. 2013 odvolanie...

O odvolaní sťažovateľa rozhodol Krajský súd... svojim uznesením sp. zn. 12 Co/760/2013-83 zo dňa 31. 01. 2014 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil. Zároveň zaviazal sťažovateľa na náhradu trov odvolacieho konania žalobcu, predstavujúcich trovy právneho zastúpenia vo výške 51,18 €.

Odvolačí súd sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu o nemožnosti podania odporu proti platobnému rozkazu vedľajším účastníkom. Podľa jeho posúdenia, právo podať odpor proti platobnému rozkazu, t. j. právo urobiť uplatnený nárok sporným má len odporca v zmysle § 174 ods. 2 O. s. p.“

4. Podľa názoru sťažovateľa „postupom a citovaným rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 Co/760/2013-83 zo dňa 31. 01. 2014 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... najmä jeho právo implikované a obsiahnuté vo vyššie uvedených garanciách – právo na prístup k súdu...

Krajský súd v Banskej Bystrici zároveň svojim rozhodnutím vyvolal stav denegatio iustitiae.

Uvedené bolo spôsobené v dôsledku aplikácie ústavne nekonformného a arbitrárneho výkladu relevantných procesnoprávných noriem.“

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv napadnutým rozhodnutím (pozri bod 1), zrušil toto rozhodnutie a vec vrátil krajskému súdu

na ďalšie konanie. Súčasne požiadal o priznanie mu náhrady trov právneho zastúpenia a odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu.

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

9. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 12 Co/760/2013 z 31. januára 2014.

10. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

11. Ústavný súd považoval za potrebné tiež poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

12. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných základných práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podľa názoru sťažovateľa krajský súd týmto rozhodnutím porušil označené základné právo (resp. právo) predovšetkým namietaným postupom uvedeným v bode 4. Bolo preto úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu týkajúceho sa uvedených námietok a sťažovateľom označeným základným právom podľa ústavy, resp. právom podľa dohovoru existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

14. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní uznesením sp. zn. 12 Co/760/2013 z 31. januára 2014 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, resp. dohovorom.

15. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie okresného súdu o odmietnutí odporu podaného sťažovateľom proti platobnému rozkazu ako neoprávnenou osobou, ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil na s. 3 až s. 6 po opísaní právnych záverov Okresného súdu Zvolen, námietok sťažovateľa uvedených v odvolaní a vyjadrenia navrhovateľa

k odvolaniu sťažovateľa. Konkrétne uviedol, že «Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu nie je dôvodné. Odvolací súd predovšetkým poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu... zo dňa 30. 10. 2013, v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo/357/2012, ktorého právny názor si osvojil...

Po zaplatení súdneho poplatku z návrhu následne okresný súd vydal vo veci platobný rozkaz č. k. 31 Ro/96/2012-18 zo dňa 22. 11. 2012...

Odporca proti uvedenému platobnému rozkazu odpor nepodal.

Podaním zo dňa 22. 11. 2012... oznámilo Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS..., že vstupuje do konania ako vedľajší účastník...

Elektronickým podaním zo dna 09. 01. 2013 podal vedľajší účastník na strane odporcu odpor proti platobnému rozkazu.

Okresný súd - odvolaním napadnutým uznesením č. k. 14 C/96/2013-58 zo dňa 30. 04. 2013 odpor vedľajšieho účastníka odmietol, ako podaný neoprávnenou osobou.

Odvolací súd považoval za zásadné vyporiadať sa s právnou otázkou, či aj v skrátanom - rozkaznom konaní, ktorého výsledkom je platobný rozkaz, nastávajú plnohodnotné procesné účinky vzniku vedľajšieho účastníctva samotným oznámením tretieho subjektu (t. j. v danom prípade Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS), že ako vedľajší účastník vstupuje do konania na strane niektorého z účastníkov.

Z... ustanovenia. § 93 O. s. p. vyplýva, že, účelom vedľajšieho účastníctva je „pomoc v spore“ niektorému z účastníkov. Vedľajší účastník, je motivovaný víťazstvom v spore toho účastníka, ku ktorému pristúpil...

V zásade platí, že tretia osoba sa stáva vedľajším účastníkom konania v okamihu, keď dôjde súdu jej oznámenie, že ako vedľajší účastník vstupuje do konania na strane niektorého z účastníkov. To však neznamená že, tieto účinky nastávajú vždy v každom konaní, resp. v každom štádiu konania. V danom prípade ide o skrátané konanie, v ktorom okresný súd vydal dňa 22. 11. 2012 platobný rozkaz, ktorý bol účastníkom riadne doručený (odporcovi dňa 15. 03. 2013 a vedľajšiemu účastníkovi dňa 08. 01. 2013. Skrátané konanie v porovnaní s klasickým (reálnym) sporovým konaním vykazuje výrazné odlišnosti, pretože sa realizuje bez nariadenia pojednávania a bez vykonania dokazovania pričom jeho podstatou je rýchle, hospodárne a účinné rozhodnutie o uplatnených peňažných nárokoch navrhovateľa, pričom vo vzťahu k odporcovi je akcentovaná zásada „bdelým patrí právo“.

Fakticky to znamená, že pokiaľ odporca v tomto štádiu konania nevyvíja žiadnu procesnú aktivitu (platobný rozkaz sa vydáva spravidla bez jeho vypočutia, len na základe skutočností uvádzaných navrhovateľom a pričom žaloba sa doručuje; až s platobným rozkazom, ako tomu bolo aj v preskúmvanej veci), čiže ak odporca v tomto štádiu konania neuplatňuje svoje procesné práva, nemôže tak procesné účinne urobiť ani subjekt, ktorý oznámi súdu, že vstupuje do konania na jeho strane ako vedľajší účastník. V tomto štádiu konania sa teda nemôže naplniť zmysel vedľajšieho účasti, ktorým je „pomoc v spore“. Táto pomoc sa môže najskôr efektívne prejavíť až vtedy, keď bude proti platobnému rozkazu podaný odpor hlavným účastníkom - samotným odporcom. Až po takomto, vo svojej podstate formálne jednoduchom a zároveň účinnom procesnom úkone odporcu, ktorým urobí uplatnený nárok sporným (odporuje mu), môže byť naplnený zmysel a obsah vedľajšieho účasti, pomáhať v konaní hlavnému účastníkovi a podporovať ho s cieľom prispieť k ochrane jeho práv (v prípade vedľajšieho účasti podľa § 93 ods. 2 O. s. p.), prípadne aj svojich vlastných práv plynúcich mu z hmotnoprávných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (v prípade vedľajšieho účasti podľa § 93 ods. 1 O. s. p.).

Z uvedeného vyplýva, že ak v prejednávanej veci odporca aj napriek tomu, že mu bol platobný rozkaz riadne doručený, predmetný peňažný nárok navrhovateľa nerosporoval (včas podaným odporom s odôvodnením), je možné konštatovať jedine to, že platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť. Ak by mal odporca za to, že uplatňovaný nárok navrhovateľa v danej veci je sporný, mal možnosť podať voči riadne doručenému platobnému rozkazu odpor, pričom na následok nadobudnutia právoplatnosti platobného rozkazu v prípade nečinnosti - nepodania odporu s odôvodnením, bol náležite poučený. ... podmienka odôvodnenia odporu je splnená už jednoduchým vyjadrením nesúhlasu s povinnosťou uloženou platobným rozkazom. Podľa názoru odvolacieho súdu, právo podať odpor proti platobnému rozkazu, má v zmysle § 174 ods. 2 O. s. p. výslovne len odporca, nakoľko ide o jeho významné dispozičné oprávnenie napĺňajúce jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania (zásadu dispozičnú). Iba odporca rozhoduje o tom, či podaním odporu odstráni platobný rozkaz ako formu rozhodnutia vo veci samej a bude pokračovať v konaní podľa prejednávanej zásady a zásady kontradiktórnosti. Pokiaľ by sa priznalo právo podať odpor aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, došlo by tým k popretiu tohto dispozičného práva odporcu.

Najvyšší súd... v uznesení sp. zn. 6 Cdo/357/2012 zo dňa 30. 10. 2013 poukázal na viaceré právne otázky, ktoré by vyvolalo konštatovanie záveru prípustnosti vzniku vedľajšieho účastníka na strane odporcu už v skrátanom konaní, a to konkrétne, či „či sa aj vedľajšiemu účastníkovi má doručiť platobný rozkaz do vlastných rúk bez možnosti náhradného doručenia, či sa mu vôbec má doručiť platobný rozkaz, ak oznámil vstup do konania až po jeho vydaní (vzhľadom na zásadu vyplývajúcu z § 154 ods. 1 O. s. p., v zmysle ktorej je pre rozhodnutie súdu rozhodujúci stav v čase vyhlásenia či vydania rozhodnutia), či má právo podať odpor, ak ustanovenie §174 ods. 2 výslovne priznáva právo podať odpor len odporcovi, odkedy mu plynie lehota na podanie odporu, či ním podaný odpor má rovnaké účinky ako odpor podaný odporcom, t. j. zrušenie platobného rozkazu v zmysle § 174 ods. 2 prvá veta O. s. p.“, pričom dovolací súd v týchto súvislostiach konštatoval, že „odpoveď na tieto otázky by vyžadovala tvorbu nových procesných pravidiel súdom, ktorá by presiahla rámec prípustného sudcovského dotvárania práva, najmä ak O. s. p. je právnym predpisom verejnoprávnej povahy. Došlo by tým k neprípustnému narušeniu princípu del'by moci ako jednej zo základných charakteristík právneho štátu.“

Pokiaľ vedľajší účastník v podanom odvolaní poukázal na zásadu ochrany práv spotrebiteľa v súdnom konaní v súvislosti s jeho činnosťou, odvolací súd opätovne poukazuje na už uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu..., v ktorom dovolací súd konštatoval, že „realizáciou ochrany spotrebiteľa, zaručenej právom EÚ, je v skrátanom konaní ustanovenie § 172 ods. 9 O. s. p., podľa ktorého ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky. Prípadné nerešpektovanie tohto zákazu súdom nemožno riešiť neprípustným (princípu del'by moci odporujúcim) vytváraním nových procesných pravidiel meniacich zmysel inštitútu vedľajšieho účastníctva. Je vecou zákonodarcu, aby zväzil rozšírenie ochrany spotrebiteľa v skrátanom konaní napr. zavedením inštitútu prieskumu platobného rozkazu v spotrebiteľskej veci obdobne ako túto možnosť upravuje už spomínané Nariadenie o európskom platobnom rozkaze“.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd rozhodol vecne správne... Odvolací súd preto napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu ako vecne správne podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil...».

16. Vychádzajúc z uvedených dôvodov uznesenia krajského súdu sp. zn. 12 Co/760/2013 z 31. januára 2014 predmetné rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by výklad, resp. aplikácia príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku na daný prípad boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na spravodlivé súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj III. ÚS 209/04, I. ÚS 200/2012) a v tejto situácii nemá žiadny dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

17. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu (a tiež aj práva na spravodlivé súdne konanie) a rozhodnutím krajského súdu, sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Vzhľadom na to, že sťažovateľova sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. augusta 2014